

какъвъ е този страхъ отъ жълтия цвѣтъ. Цвѣтоветъ, това сж имитации на краски. Жълтиятъ цвѣтъ, това е една жива субстанция, която, като влѣзе въ човѣка, ще му даде най-първо една лъскавина на очитѣ, една подвижностъ на ума. Такъвъ човѣкъ, въ всѣко нѣщо, ще бжде бързъ, подвиженъ, уменъ, всички въпроси ще разрѣшава бързо. Музикантъ си, ще бждешъ подвиженъ и готовъ на всѣко мѣсто да укажешъ своята услуга. Туй е жълтиятъ цвѣтъ. А хората наричатъ жълтъ цвѣтъ туй хилавото състояние у човѣка. Този жълтъ цвѣтъ, това е червениятъ цвѣтъ въ своята нисша форма. И духовно, този червенъ цвѣтъ има едно отражение на жълто. А сега, всички хора, изобщо, казватъ: а, жълтъ цвѣтъ! Избѣгватъ го и носятъ червенъ цвѣтъ. Но, при сегашното наше развитие, всички побоища, всички спорове се дължатъ на червения цвѣтъ. Не че той е лошъ, но щомъ влѣзе въ човѣшкия организъмъ, хората добиватъ една енергия и, като нѣматъ какво да правятъ, сбиватъ се. Тогава тѣ мязатъ на онзи американецъ го, ведаръ, на когото отъ дѣдо му останало едно наслѣдство отъ 30,000,000 долари. Повикали го, и той си получилъ наслѣдството. Отива въ Санъ-Франциско, устройва редъ балове, угощения, но слѣдъ 6 мѣсеца изпилъ и изялъ всичко. Качва се на коня си, отива въ селото си и отново става говедаръ. Така и нѣкои хора, като дойде този червениятъ цвѣтъ, казватъ: азъ днесъ съмъ много щастливъ. Изяде, изпие всичко, утрѣ се качва на коня си и казва: „Какво да се прави, лошо е врѣмето!“ Разумниятъ човѣкъ е другъ, той е всѣкога щастливъ.

Сега, Петъръ се обръща къмъ Христа, и му казва: „По твоята рѣчь ще хвърлимъ тази мръжа“. Азъ ви казвамъ сега Христовитѣ думи: „Хвърлете вашата мръжа“. Кѣдѣ? — Въ морето на добродѣтелитѣ, да видимъ колко риби ще се хванатъ, и какви ще се хванатъ. Вие ще кажете: това е философия! Има ли море на добродѣтелитѣ? — Има, разбира се. И какво велико море на добродѣтелитѣ е то!

Вториятъ въпросъ: „Можемъ ли да хвърлимъ тази мръжа?“ И почвате да философствувате. Чудни сте! Хвърлете тази мръжа, и слѣдъ $\frac{1}{2}$ часъ отгорѣ цѣлата мръжа ще бжде пълна. Този недоимъкъ, който сега